

tyde en Aldersrentelov, der vilde komme til at koste omkring et Par Hundrede Millioner Kroner aarlig. Det tror jeg dog, vi alle er enige om, er noget, vort Samfund økonomisk ikke kan magte. Hvad jeg vil slaa fast med disse Tal, er, at man umuligt kan sætte de faste Takster saa højt, at alle Udgiftsstillinger kommer med ind derunder.

Endelig maa man huske paa, at det er jo slet ikke det almindelige, at de gamle skal leve af den Aldersrente, de faar udbetalt. Denne udgør jo i Landkommunerne 600 Kr., i Købstæderne 804 Kr. og i København 1008 Kr., alle Steder plus Dyrtdstillæget. Ude paa Landet bliver Beløbet saaledes 600 Kr. plus 132 Kr. i Dyrtdstillæg efter det nuværende Pristal, eller i alt 732 Kr. Jeg tror nu ikke, at Forholdet i al Almindelighed vil være det, at de gamle skal klare sig ved Hjælp af dette Beløb alene; Regelen vil sikkert være, at de foruden dette Aldersrentebeløb vil have en egen Indtægt, der ligger omkring det fradragsfri Beløb, altsaa omkring de 400 Kr., og selv om de ikke har dette Beløb i rede Penge, vil de sikkert have det f. Eks. i fri Husleje, Ildebrændsel, Opvartning, eller hvad det nu er. Alt i alt tror jeg saaledes, det vil være Regelen, at de skal klare sig, ikke med et Beløb af 732 Kr., men derimod med et Beløb af alt i alt op imod en 1100—1200 Kr. Har de en større Egenindtægt, sker der jo Fradrag, men saaledes, at det altid er en Fordel for de gamle, naar de selv kan bidrage til deres Underhold paa deres gamle Dage. Dette er efter min Mening netop en af de store Fordele ved Aldersrenteloven i Sammenligning med den gamle Alderdomsunderstøttelseslov, at de gamle, jo mere de selv kan bidrage til deres Underhold, des mere faar de ogsaa at leve af. Efter den gamle Understøttelseslov var det jo faktisk saaledes, at hvis de selv eller deres paarørende vilde yde et Bidrag til deres Underhold, saa kom dette ikke de gamle selv til gode, men saa skete der Fradrag i Alderdomsunderstøttelsens Beløb, saaledes at det Beløb, hvormed de gamle selv bidrog til deres Underhold, og som enten var en Gave til dem eller noget, som de selv havde tjent, det kom ikke dem selv til gode, det kom faktisk Staten og Kommunen til gode. Ligeledes var det faktisk saaledes, at naar Lovens Bogstav skulde følges, saa skulde de gamle spise den Kapital op, de maaske selv havde samlet sig, inden de fik Ret til Alderdomsunderstøttelse. Nu ved jeg

meget vel, at i alt Fald i de senere Aar saa man bort fra denne Regel, saaledes at det tillodes de gamle at faa Alderdomsunderstøttelse, selv om de havde en mindre Kapital og en mindre Indtægt, men skulde Lovens Bogstav følges, var det faktisk saaledes, at de skulde spise deres Kapital op, før de fik Ret til Alderdomsunderstøttelse. Derfor hilser jeg med Glæde den nye Aldersrentelov. Selv om der maaske, som jeg sagde før, kan være Enkeltheder i den, der bør rettes, naar vi i nogle Aar har set, hvorledes den virker, tror jeg, at vi i det store og hele har faaet en god Lov. Men hvilket Parti vi end tilhører, og hvorledes vi end ser paa Loven, tror jeg, vi skal lade den virke i Praksis en Tid, thi det er først, naar Loven har virket en Tid, man kan danne sig et Begreb om, hvilke Ændringer der eventuelt bør foretages.

Endelig vil jeg gerne sige et Par Ord om en anden af de nye sociale Love, nemlig Invalideloven. Denne Lov har jo virket et Par Aar, og jeg tror, man i det store og hele kan sige, at den har virket tilfredsstillende. Det er netop gennem denne Lov lykkedes at komme mange af de allerdaarligst stillede i vort Samfund til Hjælp; de, som uden Skyld er blevet Invalidere paa den ene eller den anden Maade, er jo nogle af de daarligst stillede. Naturligvis er der blevet øvet Kritik over forskellige Afgørelser af Invalideretten, men det er klart, at der altid vil være Grænsetilfælde, hvor det i alt Fald for udenforstaaende kan være vanskeligt at afgøre, om en Person nu ogsaa har den $\frac{2}{3}$ Invaliditet, som kræves for at faa Invalidrente; det vil altid være umuligt at træffe disse Afgørelser saa retfærdigt, at de ikke kan gøres til Genstand for Kritik. Der er imidlertid et Forhold, som jeg tror, der kunde raades Bod paa. Naar man søger om at faa Invalidrente, faar man enten det fulde Beløb, altsaa de 800 Kr., eller ogsaa faar man ingenting, men almindelige Mennesker kan ikke forstaa, at der kun er denne ene Takst. Det er naturligvis meget vanskeligt at komme ind paa flere Takster, thi jo flere Takster der er, des vanskeligere bliver Administrationen, men jeg vil dog henstille til den højtærede Indenrigsminister, om man ikke ved en eventuel Revision af Loven kunde faa i alt Fald to Takster; det vilde sikkert ikke være uoverkommeligt administrativt. Vi kunde f. Eks. beholde den nuværende Takst paa 800 Kr. og indføre en ny paa 400 Kr. Man kunde saa til sin Tid